

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 530/05
09.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Горана Чавлине, председника већа, Бате Цветковића и Драгана Аћимовића, чланова већа и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела примање мита из чл.254. став 3. у вези става 2. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К.1220/04 од 08.12.2004. године, у седници већа одржаној у смислу чл.375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог и његовог браниоца адвоката АБ а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, дана 09.11.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Београду К.1220/04 од 08.12.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.1220/04 од 08.12.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела примање мита из чл.254. став 3. у вези става 2. КЗ РС и за исто му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 - шест месеци и истовремено одређено да се та казна неће извршити уколико оптужени у року од 2 - две године не почини ново кривично дело. Сем тога, том пресудом је још одлучено да оптужени на име паушала плати суду износ од 3.000,00 динара.

Против означене пресуде Окружног суда у Београду, жалбу је изјавио оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд уважењем жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да пресуду преиначи, тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет. Сем тога, оптужени је у изјављеној жалби захтевао, да жалбени суд, у смислу чл.375. ЗКП, њега и његовог браниоца, обавести о седници већа.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж.662/05 од 31.03.2005. године, предложио Врховном суду да одбије као неосновану жалбу оптуженог АА и да потврди првостепену пресуду.

Пошто је поступљено у смислу чл.375. Законика о кривичном поступку, Врховни суд је одржао седницу већа у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл.380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби, предлога Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска и објашњења датих на седници већа, нашао:

Жалба је неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени, у смислу

чл.380. ЗКП пази по службеној дужности.

Неосновани су жалбени наводи оптуженог АА, којим оспорава првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. став 1. тач.11. ЗКП, јер жалбени суд налази да првостепена пресуда није донета повредом поступка ове врсте. Наиме, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалби неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што је питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

По оцени овога суда, неосновано се жалбом оптуженог АА оспорава првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи изведене доказе и одбрану оптуженог, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари и наведено образложење у првостепеној пресуди у свему прихвата овај суд, те на исто упућује.

У изјављеној жалби се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа и одбране оптуженог, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овога суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Наиме, да је оптужени АА починио радње описане у изреци првостепене пресуде, произилази из исказа сведока оштећене ББ, који се потврђује осталим изведеним доказима, а делимично и самом одбраном оптуженог и то у делу где износи да је у оквиру свог службеног овлашћења вршио службене радње, односно контролу постојања СТР "___" чији је власник оштећена ББ, те да је од ње, после извршења службених радњи, примио поклон и то ручни сат марке "___", па су стога жалбени наводи оптуженог АА, који суштински представљају понављање његове одбране коју је изнео пред судом, као и сопствену оцену изведених доказа, оцењени као неосновани жалбени наводи. Сем тога, првостепени суд је на стр. 4., 5. и 6., за своје чињеничне закључке у вези оцене одбране оптуженог и изведених доказа, дао детаљне, јасне и логичне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптуженог АА, па је правилно одлучио о његовој кривизи и правном квалификацијом из чл.254. став 3. у вези става 2. КЗ РС, правилно је примењен закон, јер се у радњама овог оптуженог стичу објективна и субјективна битна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, па су стога супротни жалбени наводи оптуженог АА којим оспорава првостепену пресуду због повреде кривичног закона, а засновани на ставу да је пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и уз погрешно утврђено чињенично стање, оцењени као неосновани жалбени наводи.

С обзиром да у смислу чл.383. ЗКП, жалба изјављена због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања или због повреде кривичног закона, изјављена у корист оптуженог, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд је испитао првостепену пресуду и делу одлуке о изреченој кривичној санкцији оптуженом АА.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности из чл.41. ОКЗ које су од значаја за изрицање казне, исте навео у својој пресуди и у образложењу пресуде дао разлоге којима се руководио када је оптуженом АА за извршено кривично дело примање мита из чл.245. став 3. у вези става 2. КЗ РС изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 - шест месеци и истовремено одредио да се та казна неће извршити уколико оптужени у року од 2 - две године не почини ново кривично дело, које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, јер налази да ће се у конкретном случају овако изреченом условном осудом остварити њена сврха из чл.51. ОКЗ у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл.5. став 2. истог закона.

Из изнетих разлога, а на основу чл.388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Небојша Павловић, с.р. Горан Чавлина, с.р.

За тачност отправка

вг